

РЕШЕНИЕ

№ 1489

гр. София, 08.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 05.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **8783** по описа за **2021** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на адв. И. А., като пълномощник на КОМИСИЯ ЗА ЗАЩИТА НА ПОТРЕБИТЕЛИТЕ (КЗП), срещу РЕШЕНИЕ от 14.07.2021г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 22^{ри} с-в по н.а.х. дело №2732/2021г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт. Поддържа, че в хода на административнонаказателното производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения. Твърди, че вмененото във вина на наказаното лице нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща му да разбере в какво е обвинен и срещу какво да се защитава. Посочени, според оспорващия, са материалноправните норми, като и наказанията за установените нарушения са индивидуализирани. Смята, че в процесния случай не е налице малозначителност на нарушението. Прави искане да бъде отменено обжалваното съдебно Решение и вместо него по същество на спора да бъде потвърдено Наказателно постановление (НП) №К-040543/23.12.2020г., издадено от директора на Регионалната дирекция за областите С., Софийска, К., П. и Б. към дирекция „Контрол на пазара“ при КЗП. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на ответника по

касацията.

Ответникът – [фирма], ЕИК[ЕИК], оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител адв. Й. поддържа, че обжалваното съдебно решение е правилно и не са налице сочените касационни основания за неговата отмяна. Претендира присъждане на разноски.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор М. от Софийска градска прокуратура (СПП), дава заключение за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП № К-040543/23.12.2020 г., на основание чл.212 от Закона за защита на потребителите (ЗЗП), на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“, в размер на 5000 (пет хиляди) лева за това, че при направена на 08.10.2020 г. проверка в обект Кафе парти клуб „Слон балон“, намиращ се в [населено място] на [улица] - стопанисван от [фирма], било установено, че дружеството предоставя услугите „игри на деца и празнуване на рождени дни - партита“, чрез използване на съоръженията за игри, без да са извършени дейностите по оценяване и удостоверяване на съответствието им с нормативно установените изисквания за безопасност, съгласно Наредба №1/12.01.2009г., с което са нарушени разпоредбите на чл.72, във вр. с чл.71, ал.1 ЗЗП.

С обжалвания съдебен акт е ОТМЕНЕНО НП № К-040543/23.12.2020 г.

За да постанови този правен резултат, първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел, че при съставянето на Акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и при издаването на НП са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила по чл. 42, т. 5, респ. чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН, с което е нарушено правото на защита на наказаното лице. По този начин за санкционираното лице е било невъзможно да разбере кои нарушения му се вменяват, съответно да ангажира адекватно защитата си.

Този извод на първостепенния съд се споделя и от настоящия решаващ състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 22^{-ри} с-в.

Правилен е изводът на СРС, че при съставяне на АУАН, съответно при издаване на НП, са били допуснати съществени нарушения на изискванията за тяхната законосъобразност, установени в чл. 42, т. 5 ЗАНН, респ. в чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН. Съгласно тези норми, както в АУАН, така и в НП, задължително следва да са посочени законовите разпоредби, които са били нарушени.

Неяснотата на административното обвинение е некоректното посочване на законните разпоредби, които се твърди, че са нарушени. Разпоредбите на глава пета, раздел I ЗЗП уреждат общата безопасност на стоите и услугите. Регламентацията започва с чл.69, ал.1 ЗЗП, съгласно който производителите на стоки и лицата, предоставящи услуги, са длъжни да предлагат на потребителите само безопасни стоки и услуги. Съгласно чл.70, ал.1 ЗЗП безопасна стока или услуга е всяка стока или услуга, която

при нормални и разумно предвидими условия за употреба, включително продължителността на нейното използване, привеждането ѝ в експлоатация, инсталирането (монтирането) и поддръжката ѝ, не представлява риск за живота и здравето на потребителите или той е минимален и съвместим с употребата на стоката или услугата и е смятан като приемлив за осигуряване високо ниво на защита на потребителите. Според посочената като нарушена разпоредба на чл.71, ал.1 ЗЗП стоката или услугата се смята за безопасна, когато съответства на нормативно установените изисквания за безопасност, на които трябва да отговаря, за да бъде пусната на пазара. В продължение на тази регламентация, чл. 72, изр. първо ЗЗП изисква производителите на стоки и лицата, предоставящи услуги, да предлагат стоки и услуги на потребителите след извършване на дейностите по оценяване и удостоверяване на съответствието им с нормативно установените изисквания за безопасност. Съответно административнонаказателният състав на чл.212 ЗЗП предвижда отговорност на производител или доставчик на услуги, който предлага стоки и услуги на потребителите, без да е оценил и удостоверил съответствието им с нормативно установените изисквания за безопасност по чл. 72.

Поради наличието на множество разнородни изисквания за безопасност на различните стоки и услуги по чл. 71 ЗЗП, от една страна, и бланкетността на задължението по чл. 72 ЗЗП и санкционният състав за неизпълнението му по чл. 212 ЗЗП, от друга страна, налага във всеки един отделен такъв случай, както в АУАН, така и в НП, да се посочат приложимите за конкретната услуга нормативни изисквания за безопасност, при условията и реда на които е трябвало, но не е била оценена и сертифицирана за съответствие. Тази задължителна конкретизация липсва както в АУАН, така и в НП, което води до невъзможност на съда да провери съществуват или не такива изисквания, каква е процедурата за оценяване и удостоверяване на съответствието и дали тези дейности са били извършени от ответника по касация или не. Тъй като наказателното постановление е санкционен акт, то чл.57, ал.1, т.5 и т.6 ЗАНН императивно изискват той пряко и изчерпателно да индивидуализира административното нарушение – основание за реализираната с него отговорност и така забранява всяко косвено мотивиране на волята на административно-наказващия орган да наложи имуществена санкция по чл.212 ЗЗП чрез попълване на непълноти в съдържанието на наказателното постановление. В случая не е ясно кое точно задължение е нарушено, което създава и неяснота за какво точно лицето е санкционирано, а това от своя страна съществено нарушава правото му на защита. В случая се касае за нарушение, довело до съществено нарушение на административно-производствените правила при издаване на НП.

По изложените доводи, настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, при изясняване на фактите и обстоятелствата по случая, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

Ответникът е направил искане за присъждане на разноски. Съгласно чл.63, ал. ЗАНН (нова - ДВ, бр. 94 от 29.11.2019 г. и в сила към приключване на устните състезания), в съдебните производства по ал.1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. В случая той е представил списък на разноските, каквото изискване е въведено с разпоредбата на чл.80 ГПК, но не е ангажирал доказателства за извършването им, поради което искането за присъждане на разноски следва да бъде

отхвърлено.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 14.07.2021г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 22^{-ри} с-в по н.а.х. дело №2732/2021г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.